

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Е. ТАНЧЕВ

представено на 3 юни 2021 година¹

Дело C-825/19

Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH

срещу

Hauptzollamt Erfurt

(Преюдициално запитване, отправено от Thüringer Finanzgericht (Финансов съд Тюрингия, Германия)

„Преюдициално запитване — Митнически съюз — Регламент (ЕС) № 952/2013 — Режим специфична употреба — Последващо разрешение с обратна сила — Действие във времето — Условия“

1. Преюдициалното запитване се отнася до два отделни въпроса. Първо, действието във времето на член 211 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза² (наричан по-нататък „МКС“), и второ, тълкуването на член 294, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92³ (Регламент за прилагане на Митническия кодекс на Общността, наричан по-нататък „РИ-МК“), ако се приеме, че член 211 от Регламент № 952/2013 не е приложим *ratione temporis*.
2. Thüringer Finanzgericht (Финансов съд Тюрингия, Германия, наричан по-нататък „запитващата юрисдикция“) отправя до Съда четири отделни въпроса, първите три от които се отнасят до прилагането във времето на член 211 от МКС, а последният — до тълкуването на член 294, параграф 2 от РИ-МК. В съответствие с искането на Съда в настоящото заключение ще разгледам само първите три въпроса.

¹ Език на оригиналния текст: английски.

² ОВ L 269, 2013 г., стр. 1.

³ ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3.

I. Правна уредба

A. Правото на Съюза

1. Регламент № 952/2013

3. Член 211 от МКС, озаглавен „Разрешение“, гласи следното:

„1. Разрешение от митническите органи се изисква за:

- а) [...] [режим] [...] специфична употреба;
- б) [...]

Условията, при които се допуска използването на един или повече от режимите, посочени в първа алинея, [...] се определят в разрешението.

2. Митническите органи предоставят разрешение с обратна сила, когато е изпълнено всяко едно от следните условия:

- а) налице е доказана икономическа необходимост;
- б) заявлението не е свързано с опит за измама;
- в) въз основа на счетоводната отчетност или отчетността заявителят е доказал, че:
 - i) всички изисквания на режима са изпълнени;
 - ii) когато е целесъобразно, стоките могат да бъдат идентифицирани за съответния период;
 - iii) счетоводната отчетност или отчетността дават възможност за контрол на режима;
- г) всички необходими за регулиране на положението на стоките формалности могат да се извършат, включително при необходимост и анулиране на съответните митнически декларации;
- д) на заявителя не е предоставено разрешение с обратна сила в рамките на 3 години от датата, на която е прието заявлението;
- е) не се изисква проверка на икономическите условия, освен когато заявлението се отнася до подновяване на разрешение за същия вид операция и стоки;
- ж) заявлението не се отнася до операциите в съоръжения за складиране за митническо складиране на стоки;
- з) когато заявлението се отнася до подновяване на разрешение за същия вид операция и стоки, заявлението се подава в рамките на 3 години след изтичане на срока на първоначалното разрешение.

Митническите органи могат да предоставят разрешение с обратна сила и когато стоките, които са били поставени под митнически режим, вече не са налични в момента на приемане на заявлението за такова разрешение.

[...]“.

4. Член 288 от МКС⁴, озаглавен „Прилагане“, гласи следното:

„1. Членове [списък с членовете, които не включват член 211] се прилагат от 30 октомври 2013 г.

2. Членовете, които не са посочени в параграф 1, се прилагат, считано от 1 май 2016 г.“.

2. Делегиран регламент (ЕС) 2015/2446

5. Член 172 от Делегиран регламент (ЕС) 2015/2446⁵, озаглавен „Обратна сила“, гласи:

„1. Когато митническите органи издадат разрешение с обратна сила съгласно член 211, параграф 2 от Кодекса, това разрешение поражда действие най-рано на датата на приемане на заявлението.

[...]

3. Когато заявлението се отнася до подновяване на разрешение за операция и стоки от същия вид, разрешението може да се издаде с обратна сила от датата, на която е изтекъл срокът на действие на първоначалното разрешение.

[...]“.

6. Член 256 от Делегиран регламент 2015/2446 гласи:

„[...]

[Този регламент] се прилага от 1 май 2016 г.

[...]“.

II. Фактите, производството и преюдициалните въпроси

7. Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH (наричано по-нататък „BWF“) извършва внос, преработка и продажба на гъби, консервирани в саламура. До 31 декември 2012 г. BWF притежава валидно разрешение за внос на такива гъби от държави извън Съюза и пускането им в свободно обращение за употреба за специфични цели. BWF нееднократно използва това разрешение, преди да изтече неговият срок. Дружеството не е подало

⁴ Изменен с поправка на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (ОВ L 287, 2013 г. стр. 90).

⁵ Делегиран регламент (ЕС) 2015/2446 на Комисията от 28 юли 2015 година за допълнение на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническият кодекс на Съюза (ОВ L 343, 2015 г., стр. 1, наричан по-нататък „ДР за допълнение на МКС“).

заявление за удължаване на срока на разрешението. Видно от акта за преюдициално запитване, този пропуск се дължи на „незнание“. BWF продължава да внася гъби от държави извън Съюза за допускане за свободно обращение след 31 декември 2012 г., без да е поискало благоприятно митническо третиране за този внос. BWF плаща така получените вносни мита, чиито разходи не успява да прехвърли върху своите клиенти.

8. Фактът, че срокът на разрешението е изтекъл, е открит по време на данъчна проверка. На 9 януари 2015 г. BWF подава заявление за удължаване на срока на първоначалното разрешение („последващо разрешение“). На 14 януари 2015 г. Hauptzollamt Erfurt (Главна митническа служба Ерфурт, Германия, наричана по-нататък „Hauptzollamt“) предоставя последващо разрешение с обратна сила, считано от 9 януари 2015 г. (т.е. от датата на подаване на заявлението), но отказва да издаде разрешение с обратна сила, считано от датата, на която е изтекъл срокът на предходното разрешение (т.е. от 1 януари 2013 г.).

9. Посочвайки като аргумент затрудненото си икономическо положение с оглед на протичащо оздравяване на предприятието, BWF отправя още веднъж искане последващото разрешение да е в сила от 1 януари 2013 г. На 13 май 2015 г. Hauptzollamt се произнася с отказ по това заявление, като приема, че не са изпълнени условията за предоставяне на разрешение с обратна сила съгласно член 294, параграф 2 от РИ-МК и/или член 294, параграф 3 от РИ-МК.

10. BWF обжалва този отказ по административен ред. Hauptzollamt отхвърля жалбата с решение от 6 април 2016 г., което на 3 май 2016 г. BWF обжалва пред запитващата юрисдикция.

11. В рамките на това производство по обжалване BWF изтъква, че последващо разрешение с обратна сила следва да се предоставя съгласно член 211 от МКС, а не съгласно член 294 от РИ-МК, доколкото първият, в качеството си на процесуална разпоредба, следвало да се прилага с обратно действие към висящите производства.

12. На 21 март 2019 г., т.е. докато главното производство все още е висящо, Hauptzollamt издава нов акт на основание член 294 от РИ-МК, който замества този от 13 май 2015 г. (т.е. решението, постановено на 6 април 2016 г. по жалбата, подадена по административен ред) и с който отново отхвърля заявлението на BWF да се удължи обратното действие на последващото разрешение, считано от 1 януари 2013 г. Този акт се основава на мотиви, различни от тези в първоначалния отказ. Именно този акт от 21 март 2019 г. е предмет на производството пред запитващата юрисдикция.

13. При тези условия запитващата юрисдикция решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 211, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (МКС) (ОВ L 269, 2013 г., стр. 1) да се тълкува в смисъл, че се прилага само към заявления за предоставяне на разрешения с обратна сила, обхващащи периода от 1 май 2016 г. нататък?

- 2) При отрицателен отговор на първия въпрос: приложим ли е член 211 от МКС към заявления за предоставяне на разрешения с обратна сила, обхващащи периода преди 1 май 2016 г., само в случаите, когато заявлението за предоставяне на разрешение е подадено преди влизането на новия закон в сила, но митническите органи са се произнесли за пръв път с отказ по такова заявление след 1 май 2016 г.?
 - 3) При отрицателен отговор на втория въпрос: приложим ли е член 211 от МКС към заявления за предоставяне на разрешения с обратна сила, обхващащи периода преди 1 май 2016 г., и в случаите, когато митническите органи са се произнесли с отказ по такова заявление още преди 1 май 2016 г., както и след това (с други мотиви)?
 - 4) При утвърдителен отговор на първия и втория въпрос и при отрицателен отговор на третия въпрос: трябва ли член 294, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3) да се тълкува в смисъл, че:
 - а) разрешение с обратно действие, обхващащо периода след датата на изтичане на срока на предходното разрешение, може да бъде издадено, както е предвидено в параграф 3 от същия член, с максимална продължителност на обратното действие от една година от датата на подаване на заявлението, и
 - б) трябва ли предвиденото в параграф 3 доказателство за наличието на икономическа нужда, както и за липсата на опит за измама или на явно нехайство, да бъде налице и при издаването на последващо разрешение по параграф 2?⁶.
14. Писмени становища представят ВВФ и Европейската комисия. Не е поискано и не е проведено съдебно заседание.

III. Анализ

A. Предварителни бележки

15. С първите си три въпроса запитващата юрисдикция по същество иска указания относно прилагането във времето на член 211, параграф 2 от МКС, и по-специално дали тази разпоредба се прилага *ratione temporis* в случай като разглеждания в главното производство.

16. Както Съдът неведнъж е потвърждавал, новата правна норма се прилага от момента на влизане в сила на акта, с който тя се въвежда, и макар да не се прилага към правните положения, възникнали и окончателно установени при действието на стария закон, тази правна норма се прилага спрямо техните бъдещи последици, както и спрямо новите правни положения⁶.

⁶ Решение от 26 март 2015 г., Комисия/Moravia Gas Storage (C-596/13 P, EU:C:2015:203, т. 32 и цитираната съдебна практика).

17. По-специално, съгласно постоянната съдебна практика процесуалните норми се считат по правило за приложими към всички съдебни спорове, висящи към момента на тяхното влизане в сила, докато материалноправните норми обикновено се тълкуват в смисъл, че поначало не се прилагат към заварени при влизането им в сила положения, освен доколкото от формулировката, предназначението или структурата им ясно не произтича, че трябва да им бъде придадено именно такова действие⁷.

18. Ето защо първо ще разгледам въпроса как трябва да се тълкува член 211, параграф 2 от МКС — като материалноправна или като процесуална норма. Тъй като стигам до заключението, че член 211, параграф 2 от МКС наистина съдържа материалноправна разпоредба, на второ място ще разгледам въпроса дали от условията, целите или структурата на тази разпоредба следва, че въпреки това тя трябва да се прилага с обратно действие.

Б. Материалноправна или процесуална норма е член 211, параграф 2 от МКС?

19. В акта за преюдициално запитване запитващата юрисдикция посочва, че според нея член 211 от МКС по принцип е процесуална норма. В подкрепа на това становище тя отбелязва нейното място в структурата на МКС и основното ѝ съдържание. Жалбоподателят в главното производство също твърди, че член 211 от Регламент № 952/13 следва да се разглежда като процесуална норма.

20. Не споделям това виждане.

1. По съдържанието на член 211, параграф 2 от МКС

21. Съдът все още не е разглеждал въпроса дали член 211, параграф 2 от МКС следва да се счита за материалноправна или за процесуална норма, или дали тази разпоредба следва да се тълкува като норма с обратно действие, но в редица дела той все пак е разгледал разграничението между материалноправните и процесуалните норми в областта на митническото право. По принцип той приема, че разпоредбите, с които се установява съществуването (или размерът) на митническото задължение, са „материалноправни норми“, които обикновено не се прилагат с обратно действие.

22. В решения от 23 февруари 2006 г., *Molenbergnatie* (C-201/04, EU:C:2006:136), и от 8 септември 2005 г., *Beemsterboer Coldstore Services* (C-293/04, EU:C:2006:162), Съдът съответно е приел, че нормите, уреждащи самото митническо задължение, и нормите, уреждащи условията, при които задължените лица се освобождават от последващо събиране на вносни мита, са материалноправни норми.

⁷ Решения от 12 ноември 1981 г., *Meridionale Industria Salumi* и др. (212/80—217/80, EU:C:1981:270, т. 9), от 23 февруари 2006 г., *Molenbergnatie* (C-201/04, EU:C:2006:136, т. 31), от 11 декември 2008 г., *Комисия/Freistaat Sachsen* (C-334/07 P, EU:C:2008:709, т. 44), и от 26 март 2015 г., *Комисия/Moravia Gas Storage* (C-596/13 P, EU:C:2015:203, т. 33). Освен това в решение *Meridionale Industria Salumi* и др., точки 11 и 12, Съдът приема, че на процесуалните и материалноправните разпоредби на регламент, които представляват неделимо цяло и чиито отделни разпоредби не могат да се разглеждат поотделно, не може да бъде придадено обратно действие, „освен ако няма достатъчно ясни указания, които да водят до [този] извод“.

23. Така в решение *Molenbergnatie* Съдът приема, че член 221, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕИО) № 2913/92⁸ относно уведомяването на длъжника за „размера на митническото задължение“ е въвеждал норми от изцяло процесуален характер⁹. Тези норми не уреждат съществуването на митническото задължение.

24. Съдът обаче приема, че член 221, параграф 3 от МКО е норма, която „урежда самото митническо задължение“¹⁰. Съгласно този параграф „[у]ведомяването на длъжника [не трябва] да се извършва“ след изтичане на тригодишния срок от датата на възникване на митническото задължение“. Тъй като според Съда при изтичането на този срок „давността за задължението е изтекла и следователно то е погасено“, той определя тази разпоредба като материалноправна норма¹¹. Предвид това член 221, параграф 3 от МКО не би могъл да се прилага за събиране на митнически задължения, възникнали преди датата на влизане в сила на тази разпоредба, а именно 1 януари 1994 г.¹²

25. В решение *Beemsterboer Coldstore Services* Съдът приема, че член 220, параграф 2, буква б) от МКО е въвеждал материалноправна норма, „доколкото [е уреждал] условията, при които задълженото лице [е било освободено от] последващо събиране на вносни мита в резултат на грешка от страна на митническите органи“¹³. По думите на генералния адвокат *Kokott* разпоредбата е имала материалноправно съдържание, тъй като „[целта ѝ е била да] изясни въпроса дали длъжникът все още [е трябвало] да плати законно дължима сума“¹⁴.

26. В дело *Mitsui & Co. Deutschland* (C-256/07, EU:C:2009:167), Съдът не определя изрично като материалноправна (а не процесуална) норма разпоредба, съгласно която определени корекции на цените могат да бъдат взети предвид в срок от дванадесет месеца. Вместо това той отказва да признае обратно действие на въпросната разпоредба, като приема, че прилагането с обратно действие на новия, по-кратък срок към разглежданите корекции би „[поставило] под въпрос оправданите правни очаквания“¹⁵. В заключението си по това дело обаче генералният адвокат *Mazák* изрично приема, че материалноправният характер на разглежданите разпоредби произтича от факта, че те „[са определяли] условията за прилагане на правото на промяна на договорната стойност“¹⁶. Тук ще добавя, че тази стойност е била определяща за размера на митническото задължение.

27. Наистина разграничението, основано на това дали разглежданите разпоредби са определящи за съществуването и размера на митническото задължение, е напълно разумно. Както отбелязва Комисията в своето становище, облекчаването или освобождаването от мита, или обмитяването на идентични стоки, внесени едновременно и

⁸ Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОБ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58) (наричан по-нататък „МКО“).

⁹ Решение от 23 февруари 2006 г., *Molenbergnatie* (C-201/04, EU:C:2006:136, т. 36).

¹⁰ Пак там, точка 39.

¹¹ Пак там, точка 41.

¹² Пак там, точка 42. За критика към анализа на Съда в решение *Molenbergnatie* вж. заключението на генералния адвокат *Sharpston* по съединени дела *Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb* (C-278/07—C-280/07, EU:C:2008:521, т. 31 и 32). Критиката в заключението на генералния адвокат *Sharpston* обаче е по въпроса дали изтичането на давностния срок действително води до погасяването на митническото задължение (както е приел Съдът в решение *Molenbergnatie*) и съответно дали давностният срок действително урежда самото митническо задължение. В него не се поставя под въпрос констатацията, че нормата, уреждаща митническото задължение, следва да се счита за материалноправна норма.

¹³ Решение от 9 март 2006 г., *Beemsterboer Coldstore Services* (C-293/04, EU:C:2006:162, т. 20).

¹⁴ Заключение на генералния адвокат *Kokott* по дело *Beemsterboer Coldstore Services* (C-293/04, EU:C:2005:527, т. 24).

¹⁵ Решение от 19 март 2009 г., *Mitsui & Co. Deutschland* (C-256/07, EU:C:2009:167, т. 36).

¹⁶ Точка 47 от посоченото заключение.

при едни и същи фактически обстоятелства, не може да зависи от продължителността на административното или съдебното производство. Съвкупността от едни и същи фактически обстоятелства, възникнали по едно и също време, следва да породи едно и също митническо задължение и да се урежда съгласно едни и същи материалноправни норми.

28. Прилагайки тази логика към поставените от запитващата юрисдикция въпроси, считам, че член 211, параграф 2 от МКС е материалноправна норма.

29. Текстът на член 211, параграф 2 от МКС на английски език¹⁷ гласи, че „the customs authorities shall grant an authorisation with retroactive effect [митническите органи предоставят разрешение с обратна сила]“, когато са изпълнени всички изброени условия. При липсата на такова разрешение, което да обхваща вноса на разглежданите стоки от ВWF през периода от 1 януари 2013 г. до 8 януари 2015 г., вносите мита върху тези стоки са били дължими.

30. Ако обаче ВWF бе получило разрешение с обратна сила, било съгласно член 211, параграф 2 от МКС или съгласно член 294 от РИ-МК, щеше да се приложи изключението за режим специфична употреба и ВWF щеше да може да подаде заявление за възстановяване на платените митнически задължения.

31. Изпълнението на всички условия, изброени в член 211 от МКС, е не само условие за издаване на разрешение с обратна сила, но — като за момент оставим настрана текста на член 211, параграф 2 от МКС на френски език — всъщност задължава митническите органи да издадат такова разрешение при подадено до тях заявление. Това разрешение от своя страна е определящо за съществуването на митническото задължение, що се отнася до разглежданите стоки.

32. Ето защо според мен съгласно съдебната практика, посочена в точки 22—26 от настоящото заключение, трябва да се счита, че член 211, параграф 2 от МКС съдържа материалноправна норма.

33. Погледът отблизо върху отделните условия, изброени в член 211, параграф 2, букви а)—з) от МКС, само потвърждава това становище.

34. Буква а) изисква „доказана икономическа необходимост“, а съгласно буква б) заявлението не трябва да е свързано с опит за измама. Нито съществуването на икономическа необходимост, нито липсата на измама засягат процесуални въпроси; това по-скоро са материалноправни изисквания, които трябва да бъдат изпълнени, за да се получи разрешение с обратна сила. Въпреки че буква а) изисква „доказана“ икономическа необходимост, тя не разглежда процесуалните въпроси, свързани с предоставянето на такива доказателства.

35. Буква в) изисква заявителят да докаже, въз основа на счетоводната отчетност или отчетността, че всички изисквания на режима са изпълнени и че, когато е целесъобразно, стоките могат да бъдат идентифицирани за съответния период, както и че счетоводната

¹⁷ Ще отбележа, че текстът на френски език се различава смислово от английския текст: „Les autorités douanières *peuvent* accorder une autorisation avec effet rétroactif [...]“. (курсивът е мой). Изглежда, че текстът на български, датски, немски, италиански, полски, словашки и шведски език съответства на този на английски език. Тази разлика не е определяща за анализа в настоящото заключение.

отчетност или отчетността дава възможност за контрол на режима. Буква г) изисква всички необходими за регулиране на положението на стоките формалности да могат да се извършат, а буква е) предвижда, че „не се изисква проверка на икономическите условия“. Въпреки че тези разпоредби засягат процесуални въпроси, те не разглеждат начина, по който въпросните изисквания трябва да бъдат изпълнени или как трябва да бъдат представени доказателства; те по-скоро определят условията за издаване на разрешение с обратна сила.

36. Буква д) предвижда условието на заявителя да не е предоставено разрешение с обратна сила в рамките на 3 години от датата, на която е прието заявлението, буква ж) изключва заявленията относно операциите в съоръжения за складиране за митническо складиране на стоки, а буква з) поставя 3-годишно ограничение за заявления, които се отнасят до подновяване на разрешение за същия вид операция и стоки.

37. Според мен всички тези изисквания изцяло или предимно представляват материалноправни условия.

2. Мястото на член 211, параграф 2 в структурата на МКС

38. Член 211 се намира в дял VII („Специални режими“), глава 1 („Общи разпоредби“) от МКС. Глава 1 обхваща членове 210—225 от МКС.

39. Организацията на разпоредбите на глава 1 повече или по-малко следва модел, при който една или две изцяло или предимно материалноправни разпоредби, отнасящи се съответно до разрешението (член 211), приключването на специалния режим (член 215) или движението на стоки (член 219) и обичайните операции (член 220), са последвани от член, озаглавен „Делегиране на правомощия“, който предоставя на Комисията правомощието да приема делегирани актове, с които да допълва някои несъществени елементи на тези правила (членове 212, 216 и 221), и член, озаглавен „Предоставяне на изпълнителни правомощия“ (членове 213, 217 и 222), който възлага на Комисията „[ч]рез актове за изпълнение [да] определя процедурните правила“ по отношение на част от тези материалноправни разпоредби¹⁸.

40. Ето защо според мен структурата на МКС не подкрепя тезата, че член 211, параграф 2 е процесуално правило. Напротив, член 211, параграф 2 в глава 1 от дял VII е поставен там, където би се очаквало да има материалноправна, а не процесуална норма.

В. Може ли член 211, параграф 2 въпреки това да се прилага с обратен ефект?

41. По изключение материалноправните норми на Съюза могат да бъдат тълкувани в смисъл, че се прилагат към правни положения, възникнали преди влизането им в сила, доколкото от формулировката, целите или структурата им става ясно, че трябва да им се придаде такова действие¹⁹.

¹⁸ Към член 210, свързан с обхвата на специалните режими, член 214, свързан с отчетността, или член 218, свързан с прехвърлянето на права и задължения, няма приложени конкретни разпоредби, които оправомощават Комисията да приема делегирани актове или изискват от нея да определя процедурни правила.

¹⁹ Решение от 9 март 2006 г., Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2006:162, т. 21).

42. В решение *Beemsterboer Coldstore Services* Съдът в това отношение е приел, че е целесъобразно новата, изменена версия на материалноправна норма да се приложи към заварените при влизането ѝ в сила положения, тъй като новата версия е „по същество тълкувателна разпоредба“²⁰. В този случай изменената версия на разглежданата разпоредба е била приета с цел да подобри правната сигурност и тъй като новият текст засилвал защитата на оправданите правни очаквания на съответните търговци, принципите на правната сигурност и защитата на оправданите правни очаквания не са изключвали прилагането на изменената версия към заварените при влизането ѝ в сила положения²¹.

43. Член 221, параграф 2 от МКС обаче въвежда съществени промени в сравнение с предишното законодателство. Докато член 294 от РИ-МК гласи, че митническите органи „могат да издават разрешение впоследствие“, съгласно член 221, параграф 2 от МКС те „предоставят разрешение с обратна сила“, когато е изпълнено всяко от изброените условия (които са с изцяло или предимно от материалноправен характер). Очевидно това не е просто тълкувателна промяна.

44. Не откривам никаква индикация в съображенията или в законодателната история, че е било предвидено член 211, параграф 2 от МКС да се прилага с обратно действие.

45. Трябва също да отбележа, че въпросът на запитващата юрисдикция се отнася до това дали правилата на режима специфична употреба могат да се прилагат с обратно действие. Разрешението за режим специфична употреба може да бъде предоставено само при определени условия и така този режим представлява изключение от общите митнически правила. Като такива правилата, уреждащи този режим, трябва да се тълкуват стриктно²². Предоставянето на разрешение с обратна сила съгласно член 211, параграф 2 от МКС и член 172, параграф 1 от ДР за допълнение на МКС също представлява изключение от общото правило за предоставяне на разрешения, за което се прилагат специфични условия. Предоставянето на разрешение с обратна сила, считано от датата, на която е изтекъл срокът на първоначалното разрешение съгласно член 211, параграф 2, буква з) от МКС и член 172, параграф 3 от ДР за допълнение на МКС, е още едно изключение от общите правила относно разрешенията с обратна сила, за което се прилагат други допълнителни условия. Следователно разширителното тълкуване на прилагането на тези разпоредби *ratione temporis* не изглежда обосновано.

Г. По втория и третия въпрос

46. Отделно изискване за прилагането на процесуални правила към фактическа ситуация, предхождаща датата на тяхното влизане в сила, е делото да е „висящо“ към момента, в който процесуалните правила влязат в сила. Отговорът на първия въпрос прави безпредметни втория и третия въпрос, поставени от запитващата юрисдикция. Следователно не е необходимо да се разглежда въпросът дали делото е било „висящо“ към момента, когато член 211, параграф 2 от МКС е станал приложим (1 май 2016 г.).

²⁰ Пак там, точки 22 и 23.

²¹ Пак там, точки 25 и 26.

²² Виж по аналогия решенията от 11 ноември 1999 г., *Söhl & Söhlke* (C-48/98, EU:C:1999:548, т. 52), от 29 юли 2010 г., *Isaac International* (C-371/09, EU:C:2010:458, т. 42), и от 14 януари 2010 г., *Terex Equipment* и др. (C-430/08 и C-431/08, EU:C:2010:15, т. 42).

IV. Заключение

47. Ето защо предлагам Съдът да даде на запитващата юрисдикция следния отговор на първите три преюдициални въпроса:

„Като материалноправна норма член 211, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза се прилага само към заявления, чийто срок на разрешение с обратна сила е валиден, считано от 1 май 2016 г.“.